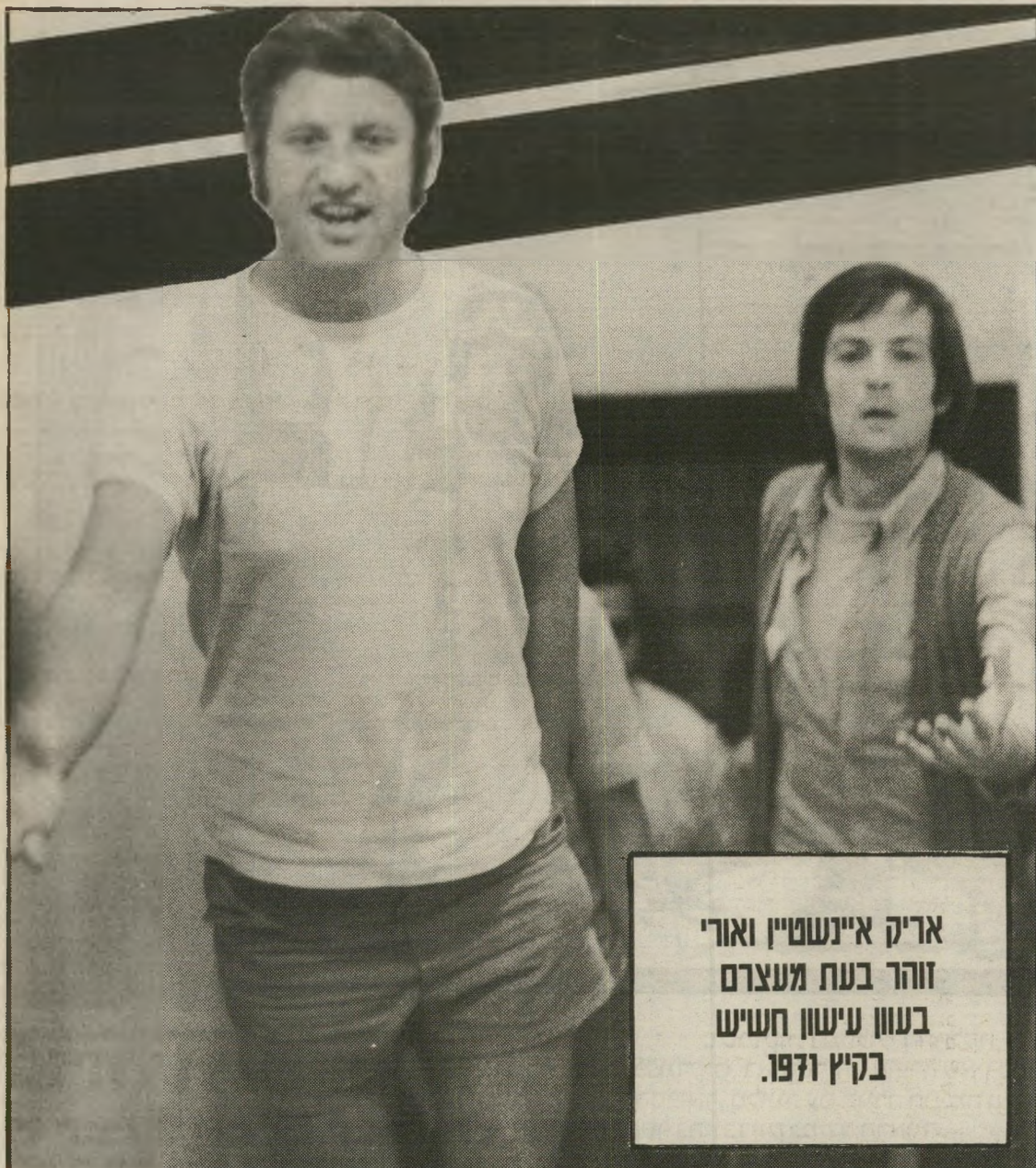

להדביק את הנגע!

אריק איינשטיין ואורי זוהר בעת מעצרו בעוון עישון חשיש בקיץ 1971.

ב ערב אחד כחודש יוני 1971, פרצו שוטרי מישטרת תל-אביב לתוך צריף עלוב בחוף שרתון, ליד נמל תל-אביב הישן. הם עצרו שיבעה איש, ביניהם הזמר אריק איינשטיין, אשתו (אז) אלונה, שהיתה באותה עת בחודש הרביעי להריונה, אורי זוהר, צבי שיסל ושלושה אנשים נוספים.

מעצרו של השיבעה גרם זעזוע חמור ברחוב ריונגוף. הכל ידעו שהיתה זו הכרות מילחמת-חורמה מצד המישטרה על הבהמה התל-אביבית.

כמהלך החקירה התברר כי הצריף היה תחת מעקב במשך זמן רב, אחרי שמחלקת-הסיים גילה שהוא משמש מקום-מפגש למעשי ניי סמים.

אנשי-המישטרה טענו שראשי הבהמה הפכו לגורם המעורר את הפצת הסמים והשיי-בהם, בייחוד בקרב קטינים. המישטרה — כך נכתב בעיתונים של אותם הימים — חיפשה את הבהמה מזה זמן.

באותו הזמן יצא לאור תקליט של אריק איינשטיין, שנקרא אצל אבינון על הדשא. נטען אז שבמילה "רשא" הכוונה לעשבי-גראס-מריחואנה.

אולם גם לפני מעצרו וגם אחריו לא טען איש שאנשי-הבהמה סחרו בסמים. גם אז היה ברור שהסמים היו לצורך שימוש אישי בלבד.

כבר אז נטען רבות בעיתונים נגד המעצרי-הראוותניים של אנשי-הבהמה, נגד הקיצאת כוח-האדם ואמצעים רבים למעצרו של מי שנחשדו אז רק בשימוש בסמים רכים, ולא בסחר בהם. נטען שמעצרו של אליה-הנוער לא רק שלא יפחית את ה"בעייה", אלא להיפך: יגרום להם להפוך לקדושים-מעונים, וכך יגביר את הפופולאריות שלהם.

מצד המישטרה נטען כעד המעצרים, מתוך מחשבה שאלליה-הנוער משמשים רוגמה רעה.

הופעתם של העצורים בבית-המישפט להארכת מעצרו גרמה למהומה באולם. העיצורים ישבו בחדר-המעצר שמתחת לאולם המישפט ופצחו בשירה אדירה, שנשמעה על-ידי היושבים באולם. כשנכנסו פנימה שלחו קללות רמות לכל עבר.

במשך נשאו אורי זוהר ואריק איינשטיין נאום מרגש באוזני השופט, והוא החליט לשחרר את החבורה בערבות. מייד עם קבלת ההחלטה פנה זוהר לתובע המישטרה ואמר: "אתה רואה, חביבי, צריך לדעת לעשות הצגה!"

אמירה זו גרמה לכך שהוא וחבריו הוחזרו למעצר. היחידה ששומרת באותו היום היתה אלונה איינשטיין.

כך הבינו העצורים שהעניין אינו עוד חגיגה בוהמית, וכי המישטרה מתכוונת לנהוג בהם כקשיחות. ראשי-המישטרה האמינו אז שקיצוץ כנפיהם של ראשי עולם-הבידור יגרום לחיסול נגיה-הסמים במדינה.

וכך המשיכה המישטרה את פעילותה גם תוך כרי הריונים בבית-המישפט, בזמן הדין כמעצרה של החבורה.

באות משיכות בית-המישפט פשטו בלשי מחלקת-הסמים בחשאי על אחרים מהאורחים שישבו בספסלי-הקהל, ואספו אותם לחקירה. הם חיפשו אצלם סמים.

מובן שמעצרו של זוהר ואיינשטיין היה רק חוליה בסדרת מעצרים של אנשי-הבהמה. מה. באותה השנה — 1971 — בראשיתה, נעצר הזמן והמלחין שמוליק קראוס, ביחד עם עיינה אלון, או שדרית בנ-צ'ה"ל. השניים נעצרו בכפר נבי-סמואל שליד ירושלים. כבית שבו התגורר קראוס בכפר מצאו הי-שוטרים כמות מסויימת של חשיש.

גם מעצרו של אלה עורר סערה גדולה בחוגי הבהמה הישראלית. בחודש מרס באותה השנה, שוב היתה סעי-רה הקשורה לחשיש. בלשי מישטרת תל-אביב פלשו לדירה בצפון העיר, שבה התגורר רה קבוצת נבי-טובים שחיה חיי-קומונה. בדירה נמצאו חשיש, כלי עישון וכדורי אל-בי

אסדי.

מאז נשאף עשן-חשיש רב לריאות רבות. כמעט 20 שנה עברו. מה שנראה אז כמו תפיסה רבת-חשיבות, נראה היום כמו אפיון-דה משעשעת, הלוקחה מאחר מסרטיו של אורי זוהר.

נסיונותיה של המישטרה לחסל את נגעי-הסמים לא נשאו פירות רבים. להיפך, השיי-מוש בסמים התרחב לאין-שיעור, והיום גדול מיספרם של המשתמשים בסמים עשרת-מונים. גם סוגי הסמים התרחבו הרבה מעבר לחשיש, שהיה מקובל אז בחוגים מסויימים. היום לא קיים סם שאי-אפשר להשיגו ביש-ראל, לא קיים סם שאין לו ביקוש כאן. החשיש הפך זה מכבר לעניין קלי-ערך.

ב-1845 גילה דונובן כי הקנאביס טוב גם לטיפול בכאבי עצבים, בייחוד בירדים ובאצבעות, ויהומים בברך, וכאבי גידים בירך ובברך. הוא הבחין גם בהרגשת-הרעב המתלווה לשימוש בקנאביס והציע אותו כתרופה לאנורקסיה נרבוהה. מחקר מעמיק על סגולות הקנאביס כצמח-מרפא נעשה כאמצע המאה ה-19 על-ידי כריסטיאן. לפי מחקר זה יכול הצמח לעזור בטיפול בכאבים ראומטיים, כאבי גידים, וכא-בי-שיניים ויש לו השפעות היפנוטיות, כמיי-חד בהפחתת הכאב של צירילידה. למרבה

בניסוי על ילדים: "כברות, חוסר אפשרות לנעו". הוא לא הבחין בתגובות שהצביעו על כאב. ניסויים אלה הביאו אותו למסקנה כי אין כל סכנה בצמח. נעשו גם ניסויים בחולים, וכמויות של קנאביס ניתנו לחולים בראומטיזם, בצפרת, ככלבת, בעוויתות-יחום ובכולירה. התוצאות לא היו חד-משמעיות, למעט כולירה, שלגביה הובחנה השפעה מיידית לטובה. במיסגרת ניסויי אלה גילה או'שונסקי כי בצמח הקנאביס יש מרכיב נגד הקאות. לא ניתן לו קרדיט על גילוייו.

האלה נפוצו בקרב מעגל הסופרים הפריס-איים והובילו כאמצע המאה ה-19 למיסוד "מועדון החשישניקים". אחד מתבריו הכול-טיס היה המשורר שארל בודלייר. כבר ב-1845 נטען שחשיש גורם אי-שפיות זמנית. במאה ה-19 גם הללו המחקרים הרציניים על צמח הקנאביס. אחת מרמויות המפתח במחקר על הקנאביס הוא המרען והרופא האנגלי או'שונסקי, שברק את השפעותיו של הצמח על בעלי-חיים ואנשים. בניסוי על כלבים הוא ריזוח על מימצאים כמו: "תגובות טיפשיות ומנומנות", "מבטים של שיכור".

הפלא לא נברקו טענות אלה כאחרונה. לא מעטים החוקרים שדיברו בשיבחו של הקנאביס כתרופת-הרגעה לכאבי-ראש ולמי-גרנות. אך למרות שדובר רבות בשיבחו, לא עשו באירופה בצמח הקנאביס כמעט כל שימוש. הסיבות: המרכיב הפעיל בקנאביס מעולם לא הופרד. במדינות רבות הוכרו הקנאביס כלא-חוקי ולכן השגתו והשימוש בו נעשו מסוכנים. העניין בצמח התחדש בשנות ה-30 וה-40 עת התגלה כיעיל בגמילה מאלכוהול.